

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

A. K. został skazany m. in. prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla W. (...) w W. z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. akt IV K 824/12 za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 17 sierpnia 2012 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30,00 zł oraz za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 17 sierpnia 2012 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30,00 zł; na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeczono wobec skazanego karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30,00 zł; na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 18 sierpnia 2012 r. do 19 sierpnia 2012 r.; na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2.400,00 zł oraz zasądzono od skazanego na rzecz pokrzywdzonego solidarnie kwotę 516,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; zasądzono od skazanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 820,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 750,00 zł tytułem opłaty; przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. (...) w W. z dnia 10 czerwca 2014 r. zarządzono wobec skazanego wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 75 dni w zamian za nieuiszczoną grzywnę;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt II K 1247/12 za czyny z art. 280 § 1 kk popełnione w dniach 25 września 2012 r. i 27 września 2012 r. stanowiące ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, po ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 zł oraz za czyn z art. 288 § 1 kk popełniony w dniu 10 września 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono wobec skazanego karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk warunkowo zawieszono na okres próby lat 5; na podstawie art. 73 § 2 kk oddano skazanego w okresie próby pod dozór kuratora; na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej grzywny zaliczono skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02 października 2012 r. do dnia 04 października 2012 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 2 stawkom dziennym grzywny; na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 12.500,00 zł oraz pokrzywdzonego kwoty 2.500,00 zł, a nadto tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej kwotę 3.000,00 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego kwotę 2.500,00 zł oraz zasądzono od skazanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700,00 zł tytułem opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. (...) w W. z dnia 03 kwietnia 2014 r. zarządzono wobec skazanego wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 47 dni w zamian za nieuiszczoną grzywnę oraz postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. (...) w W. z dnia 22 kwietnia 2016 r. zarządzono wobec skazanego wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. (...) z siedzibą w S. z dnia 10 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII K 809/13 za czyn z art. 286 § 1 kk popełniony w okresie od dnia 01 lipca 2012 r. do dnia 31 października 2012 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk warunkowo zawieszono na okres próby lat 3, na podstawie art. 73 § 2 oddano skazanego w okresie próby pod dozór kuratora, na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązano skazanego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 3.196,27 zł oraz obciążono go wydatkami postępowania w kwocie 90,00 zł;

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. (...) z siedzibą w S. z dnia 07 sierpnia 2014 r. sygn. akt VII K 190/14 za czyn z art. 286 § 1 kk popełniony w okresie od dnia 01 kwietnia 2013 r. do dnia 31 sierpnia 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono na okres próby lat 4, na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 4.155,75 zł.

A. K. łącznie był już siedmiokrotnie karany. Jest kawalerem, nie ma dzieci. Posiada wykształcenie średnie. Jego zawód wyuczony to technik hotelarstwa. Przed osadzeniem w zakładzie karnym wynajmował wraz z konkubentką mieszkanie i utrzymywał się z prac dorywczych jako kelner oraz przy pracach ogrodowych. Aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności w systemie programowego oddziaływania. Zachowanie A. K. podczas odbywania kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym jest bardzo dobre. Przestrzega regulaminu i porządku wewnętrznego obowiązującego na terenie w zakładu. Był dotychczas dwudziestokrotnie nagradzany. W grupie współosadzonych funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo, nie jest też uczestnikiem podkultury przestępczej. A. K. uczestniczył w programie resocjalizacji w zakresie przeciwdziałania uzależnieniom. Obecnie jest objęty zatrudnieniem zewnętrznym, odpłatnym i z powierzonych obowiązków wywiązuje się właściwie. Korzysta z systemu przepustowego. Wobec popełnionych przez siebie przestępstw deklaruje postawę krytyczną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: informacji z K. (k. 5-7, 29-31, 67-68, 199-200 i 298-299), odpisów orzeczeń sądowych (k. 15, 33, 38-39, 41-44, 89-90, 130-131 i 293), opinii o skazanym (k. 35-36, 235-238 i 300-302) oraz dokumentacji z akt spraw sygn. IV K 824/12 Sądu Rejonowego dla W. (...) w W., II K 1247/12 Sądu Rejonowego w W. oraz VII K 809/13 i VII K 190/14 Sądu Rejonowego w W. (...) z siedzibą w S..

Sąd zważył, co następuje:

W dniu 14 maja 2014 r. do tut. Sądu wpłynął wniosek skazanego A. K. o wydanie wyroku łącznego obejmującego wyroki Sądu Rejonowego dla W. (...) w W. sygn. akt III K 504/12 i III K 598/12, Sądu Rejonowego dla W. (...) w W. sygn. akt IV K 824/12, Sądu Rejonowego w W. sygn. akt II K 1247/12, Sądu Rejonowego w M. sygn. akt II K 152/12 i Sądu Rejonowego w W. (...) z siedzibą w S. sygn. akt VII K 809/13.

Mając na względzie treść art. 570 kpk, który stanowi, że Sąd wydaje wyrok łączny nie tylko na wniosek, ale również z urzędu Sąd Rejonowy w S. już w składzie rozpoznającym sprawę po raz pierwszy wziął pod uwagę wszystkie wyroki wydane w stosunku do skazanego, w tym wydany już po wniesieniu wniosku przez skazanego wyrok Sądu Rejonowego w W. (...) z siedzibą w S. z dnia 07 sierpnia 2014 r. sygn. akt VII K 190/14. Wskazać przy tym należy, że Sąd orzekający na obecnym etapie sprawy był związany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 czerwca 2015 r. sygn. akt II Ka 248/15, którym Sąd ten utrzymał w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w S. z dnia 05 marca 2015 r. w zakresie dotyczącym wyroków w sprawach Sądu Rejonowego dla W. (...) w W. sygn. akt III K 504/12 i III K 598/12 oraz wyroku Sądu Rejonowego w M. wydanego w sprawie sygn. akt II K 152/13, tylko w pozostałym zakresie uchylając zaskarżony wyrok i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania w tej części, a zatem w niniejszym postępowaniu Sąd mógł poruszać się jedynie w obszarze czterech wyroków wskazanych na wstępie niniejszego uzasadnienia, których dotyczył pkt. I wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 czerwca 2015 r. sygn. akt II Ka 248/15.

Rozpatrując niniejszą sprawę, mając na uwadze nowelizację przepisów prawa karnego, która weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. w pierwszej kolejności należało rozstrzygnąć kwestię przepisów, które powinny mieć zastosowanie w realiach rozpoznawanego przypadku. Mając na względzie treść art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), zgodnie z którym przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu nadanym w/w ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy, a więc przed dniem 01 lipca 2015 r., chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, a także okoliczność, iż w stosunku do skazanego A. K. po w/w dacie nie zapadł żaden prawomocny wyrok Sąd za zasadne uznał zastosowanie w sprawie niniejszej poprzednio obowiązujących przepisów dotyczących kary łącznej, tj. w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015 r. Zgodnie natomiast z treścią art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym według stanu sprzed dnia 01 lipca

2015 r. karę łączną orzeka się, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Mając zatem na uwadze okoliczność, że A. K. został skazany m. in. na karę pozbawienia wolności wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla W. (...) w W. z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. akt IV K 824/12 za czyny z art. 279 § 1 kk i in. popełnione w dniu 17 sierpnia 2012 r., a ponadto został skazany również m. in. na kary pozbawienia za czyny popełnione przed wydaniem w/w wyroku wyrokami Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt II K 1247/12 i Sądu Rejonowego w W. (...) z siedzibą w S. z dnia 10 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII K 809/13 Sąd nie miał wątpliwości, iż należało orzec karę łączną pozbawienia wolności obejmującą kary jednostkowe orzeczone w w/w wyrokach. Jednocześnie, mając na względzie okoliczność, iż skazany A. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt II K 1247/12 został skazany za ciąg przestępstw, a także treść przepisu art. 91 § 2 kk, który stanowi, że jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału, jako podstawę orzeczenia kary łącznej Sąd zastosował właśnie przedmiotowy przepis w związku z art. 86 § 1 kk, który z kolei określa granice wymiaru kary łącznej i stanowi, iż w przypadku kary pozbawienia wolności Sąd orzeka karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Nadto mając na uwadze okoliczność, iż wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII K 809/13 Sąd Rejonowy w W. (...) z siedzibą w S. orzekł wobec skazanego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, Sąd orzekający doszedł do przekonania, iż w rozpoznawanym przypadku należy także zastosować przepis art. 89 § 1a kk w brzmieniu sprzed dnia 01 lipca 2015 r., który stanowi, że w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Ponadto, mając na względzie okoliczność, iż wyrokami Sądu Rejonowego dla W. (...) w W. z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. akt IV K 824/12 oraz Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt II K 1247/12 orzeczono wobec skazanego kary jednostkowe grzywny, zgodnie z wymogami uregulowań prawnych obowiązujących przed dniem 01 lipca 2015 r. Sąd miał obowiązek wydać karę łączną grzywny, pomimo, iż kary jednostkowe grzywny zostały już wykonane w postaci kar zastępczych, przy czym Sąd w pkt. II wyroku łącznego uznał orzeczoną łączną karę grzywny za wykonaną.

Jak przyjmuje się powszechnie w doktrynie prawa karnego materialnego przepis art. 86 § 1 kk przewiduje możliwość orzekania kary łącznej według trzech zasad: zasady absorpcji (kara łączna orzekana w wymiarze najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa), zasady kumulacji (kara łączna stanowi sumę kar jednostkowych) oraz zasady asperacji (kara łączna orzekana jest powyżej wymiaru najsurowszej z kar jednostkowych, jednocześnie poniżej sumy kar), przy czym dwie pierwsze zasady znajdują w praktyce zastosowanie niezwykle rzadko i stosowane są w wyjątkowych przypadkach. Dlatego też w sprawie niniejszej Sąd podzielił stanowisko Prokuratora, aby orzec wobec skazanego karę łączną na zasadzie asperacji. Przeciwno bowiem wydaniu w sprawie wyroku na zasadzie absorpcji, przemawia szereg okoliczności, w tym m. in. fakt, iż skazany popełniał różne przestępstwa przeciwko mieniu, począwszy od kradzieży z włamaniem, poprzez przestępstwo rozboju, a na oszustwie kończąc. Co więcej Sąd Okręgowy w S. już raz wypowiedział się expressis verbis na temat braku podstaw do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w niniejszej sprawie na zasadzie absorpcji, uznając w pkt. II wyroku z dnia 19 czerwca 2015 r. (por. k. 160v.) za oczywiście bezzasadną apelację obrońcy od poprzedniego orzeczenia, w zakresie, w jakim zarzucił on poprzedniemu rozstrzygnięciu, iż Sąd nie wymierzył kary łącznej pozbawienia wolności właśnie przy zastosowaniu tejże zasady (por. k. 145). Z drugiej strony w oczywisty sposób nie zachodzą w niniejszej sprawie podstawy do połączenia skazanemu kar jednostkowych pozbawienia wolności na zasadzie kumulacji.

Przy wymiarze kary łącznej, stosując wskazaną wyżej zasadę asperacji, Sąd uwzględnił w pierwszej kolejności ogólne dyrektywy jej wymiaru, bacząc, by spełniła ona cele wychowawcze i zapobiegawcze względem skazanego oraz biorąc pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił w szczególności

zachowanie się skazanego w trakcie dotychczasowego pobytu w zakładzie karnym, rozmiar wyrządzonych przez niego szkód, a także jego sytuację osobistą i rodzinną.

Jako okoliczność obciążającą w stosunku do skazanego Sąd potraktował fakt, iż ma on już "na koncie" łącznie siedem jednostkowych wyroków skazujących oraz, na co wskazano już w niniejszym uzasadnieniu, iż dopuszczał się różnego rodzaju przestępstw przeciwko mieniu. Wymierzając skazanemu karę łączną Sąd dostrzegł jednak przewagę okoliczności łagodzących. Skazany jest bowiem osobą młodą – ma dopiero 24 lata, a z uwagi na swoje trudne dzieciństwo i postępowanie ojca nie miał skąd czerpać wzorców zachowań. Nadto popełnione przez skazanego czyny cechował, pomimo surowych kwalifikacji prawnych, za wyjątkiem sprawy Sądu Rejonowego w W. sygn. akt II K 1247/12, dość umiarkowany stopień szkodliwości społecznej z uwagi na relatywnie niewysoką wartość szkody. Wymierzając skazanemu karę łączną pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę jako okoliczność łagodzącą fakt, iż jak wynika z opinii z zakładu karnego w sposób krytyczny odnosi się on aktualnie do popełnionych przestępstw. Na korzyść skazanego przemawia również zdaniem Sądu jego bardzo dobre sprawowanie w warunkach izolacji więziennej. Nadto wśród okoliczności łagodzących Sąd wziął również pod uwagę fakt, iż skazany w okresie pobytu w zakładzie karnym brał udział w programie resocjalizacyjnym, a nadto podjął zatrudnienie.

W rezultacie, ważąc wszystkie w/w okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż w realiach rozpoznawanego przypadku, w sytuacji, gdy Sąd był uprawniony do orzeczenia wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 2 lat (najwyższa z kar jednostkowych – por. wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt II K 1247/12) do 6 lat i 4 miesięcy (suma kar jednostkowych podlegających łączeniu) adekwatne będzie wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem stosunkowo blisko dolnej granicy wskazanych "widełek". Sąd miał, co prawda na uwadze okoliczność, iż Prokurator zażądał dla skazanego kary 3 lat pozbawienia wolności, niemniej jednak w realiach rozpoznawanego przypadku byłyby to kara, w kontekście wskazanych wyżej okoliczności łagodzących, które zdecydowanie przeważają w niniejszej sprawie, nazbyt surowa. Nadto zgodnie ze stanowiskiem Prokuratora orzekł w stosunku do skazanego karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 30,00 zł, którą uznał za wykonaną w całości. W ocenie Sądu, uwzględniając dodatkowo okoliczność, iż na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu na podstawie art. 577 kpk okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oraz odbywania kary w dniach: od 18 sierpnia 2012 r. do 19 sierpnia 2012 r. oraz od 07 kwietnia 2014 r. do 04 kwietnia 2016 r., a zatem w rozmiarze blisko 2 lat, nie sposób uznać, iż orzeczona kara łączna jest surowa, a tym bardziej rażąco surowa. Jednocześnie Sąd baczył, aby w niniejszym postępowaniu nie pogorszyć sytuacji prawnej skazanego, w związku z wniesieniem środka odwoławczego od poprzedniego orzeczenia tylko na jego korzyść. Zważywszy na okoliczność, iż w poprzednio wydanym wyroku orzeczono wobec skazanego m. in. karę 3 lat pozbawienia wolności należy stwierdzić, iż niniejsze orzeczenie czyni zadość przedmiotowym wymogom.

Uznając, iż kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w W. (...) z siedzibą w S. z dnia 07 sierpnia 2014 r. sygn. akt VII K 190/14 nie podlega łączeniu na podstawie art. 572 kpk Sąd postępowanie w tym zakresie umorzył. Jeśli chodzi o rozstrzygnięcie zawarte w pkt. V sentencji wyroku łącznego było ono niezbędne w związku z faktem, iż w przypadku wyroków opisanych w pkt. I - III komparycji orzeczenia aktualne pozostają orzeczone wobec skazanego obowiązki naprawienia szkody.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk mając na względzie trudną sytuację materialną skazanego oraz fakt odbywania aktualnie kary pozbawienia wolności Sąd zwolnił skazanego od wydatków postępowania w całości, obciążając nimi Skarb Państwa. Orzeczenie w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu przez adw. S. R. uzasadniają natomiast przepisy § 19 pkt 1 w zw. z § 14 ust 5 i w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Kwota ustalona na podstawie wskazanych przepisów została ponadto stosownie do treści § 2 ust. 3 powołanego rozporządzenia powiększona o kwotę podatku od towarów i usług. Z uwagi na brzmienie przepisów przejściowych Sąd stosował w tym zakresie przepisy obowiązujące przed dniem 01 stycznia 2016 r.

Z powyższych względów i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji.